Raad van State

200707657/1.
Datum uitspraak: 18 januari 2008

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/9821 van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, van 16 oktober 2007 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 29 september 2005 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de vreemdeling) ongewenst verklaard.

Bij besluit van 6 februari 2007 heeft de minister van Justitie het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 16 oktober 2007, verzonden op 25 oktober 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 2 november 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vw 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, *met dat oordeel volstaan*.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. D. Roemers, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. A.L.P. van Os-Ravesloot, ambtenaar van Staat.

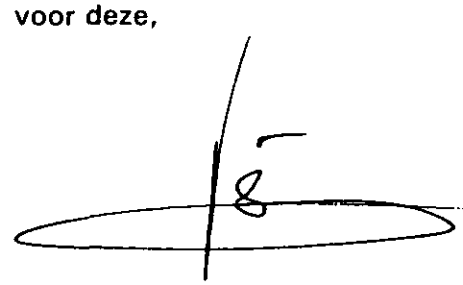
w.g. Roemers
lid van de enkelvoudige kamer

w.g. Van Os-Ravesloot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 18 januari 2008

248-561.
Verzonden: 18 januari 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

AFSCHRIFT

uitspraak

Rec!
te 's-Gravenhage

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

nevenzittingsplaats Groningen, vreemdelingenkamer

Zaaknummer: Awb 07/9821

Uitspraak in het geschil tussen:

geboren op
van Joegoslavische nationaliteit,
V-nummer
eiser,
gemachtigde: mr. V.L. van Wieringen, advocaat te Groningen,

en

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE, voorheen de Minister van Justitie, daarvoor de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
verweerder,
vertegenwoordigd door mr. R. de Groot, ambtenaar ten departemente.

1. Ontstaan en loop van het geding

1.1. Bij beschikking van 29 september 2005 is eiser op grond van artikel 67, eerste lid aanhef en onder c Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) ongewenst verklaard.

1.2. Eiser heeft daartegen op 18 oktober 2005 op nader aan te voeren gronden bezwaar gemaakt. De gronden van bezwaar zijn op 8 november 2005 ingediend. Verweerder heeft aangegeven dat het maken van bezwaar de rechtsgevolgen van deze beslissing niet opschort.

1.3. Bij verzoekschrift van 18 oktober 2005 heeft eiser de voorzieningenrechter verzocht om bij wijze van voorlopige voorziening te bepalen dat de rechtsgevolgen van de beslissing in afwachting van de behandeling van het bezwaar worden geschorst

1.4. Dit verzoek (registratienummer Awb 05/46815) is behandeld ter terechtzitting van 25 april 2006 en bij uitspraak van 8 mei 2006 van deze rechtbank en zittingsplaats afgewezen.

1.5. Bij beslissing op bezwaar van 6 februari 2007 heeft verweerder het bezwaar van eiser van 18 oktober 2005 ongegrond verklaard.

1.6. Op 5 maart 2007 heeft eiser daartegen op nader aan te voeren gronden beroep ingesteld. De gronden van beroep zijn op 2 april 2007 ingediend. Bij brief van 17 april 2007 zijn de gronden van beroep aangevuld.

1.7. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken aan de rechtbank

toegezonden en een verweerschrift ingediend. De griffier heeft de van verweerder ontvangen stukken aan eiser toegezonden en hem in de gelegenheid gesteld om nadere gegevens te verstrekken.

1.8. Het beroep is behandeld ter openbare zitting van de rechtbank van 11 september 2007. Verzoeker is in persoon verschenen bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

2. Rechtsoverwegingen

Feiten en standpunten van partijen

2.1. Voor de feiten en standpunten verwijst de rechtbank allereerst naar hetgeen is vermeld in de uitspraak van de voorzieningenrechter van 8 mei 2007 in de zaak met het registratienummer Awb 05/46815. Deze uitspraak is bij partijen bekend.

2.2. Verzoeker stelt zich in de gronden van beroep van 2 april 2007 op het standpunt dat verweerder ten onrechte tot ongewenstverklaring is overgegaan. Aangevoerd is dat door verweerder onvoldoende rekening is gehouden met de belangen van zijn partner en hun minderjarige zoon. De partner van eiser heeft een verblijfsvergunning op grond van het zogenoemde driejarenbeleid gekregen. Zij is later genaturaliseerd tot Nederlander. Ook eisers zoon heeft de Nederlandse nationaliteit. Van hen kan niet worden gevergd dat ze ter uitoefening van het gezinsleven naar vertrekken. De politieke situatie van is daarvoor te onzeker. Mogelijk brengt een verblijf in zelfs risico's voor hen met zich mee. Verweerder had dan ook gebruik moeten maken van de inherente afwijkingsbevoegdheid. Tenslotte is gesteld dat eiser ten onrechte niet op zijn bezwaar is gehoord. Voor het overige is in de gronden van beroep van 2 april 2007 verwezen naar de gronden van bezwaar van 26 oktober 2005.
In de aanvullende gronden van beroep van 17 april 2007 is daaraan nog toegevoegd dat eiser betrokken is geraakt bij strafbare feiten onder invloed van vrienden en familieleden. Eiser wil de negatieve spiraal waarin hij terecht is gekomen, nu hij een gezin heeft, echter doorbreken. Voorts is aangevoerd dat verweerder ten onrechte geen relevantie heeft toegekend aan het feit dat het laatste strafbare feit dateert van 2005, derhalve twee jaar geleden. Eiser is van mening dat de delicten niet zo ernstig zijn dat het belang van de openbare orde zwaarder dient te wegen dan de door eiser aangevoerde belangen. Gewezen is op jurisprudentie van het EHRM op grond waarvan tijdverloop tussen de gepleegde strafbare feiten en de ongewenstverklaring in de belangenafweging moet worden meegenomen 15 juli 2003, RV 2003, 20). Verder is door eiser een beroep gedaan op het feit dat verweerder niet heeft getoetst aan de de zogenoemde "guiding principles" uit het arrest van het EHRM. Aangezien eiser een gezin heeft had aan deze criteria moeten worden getoetst. Ook heeft eiser erop gewezen dat hij sinds 1998 in Nederland verblijft. Eiser heeft geen binding met Tenslotte heeft eiser een beroep gedaan op de artikelen 3, 7 en 9 van het Verdrag inzake de rechten van het kind (IVRK). Gesteld is dat het bestreden besluit daarmee in strijd is, terwijl het voor verweerder niet mogelijk is van deze artikelen af te wijken.

2.3. Verweerder heeft in het verweerschrift zijn standpunt nader toegelicht en zich daarbij voorts op het standpunt gesteld dat geen sprake is van bijzondere omstandigheden die maken dat verweerder geen gebruik had moeten maken van de bevoegdheid om verzoeker ongewenst te verklaren. Van een schending van artikel 8 EVRM is geen sprake omdat eiser

en zijn partner in familieleven kunnen hebben. Voorts is aangegeven dat, voorzover eiser zich beroept op het arrest van het EHRM in de zaak , bij eiser sprake is van een geheel ander feitencomplex dan in de zaak , met name omdat rechtmatig verblijf had voordat hij met uitzetting werd bedreigd en een partner had die ernstige problemen zou ondervinden bij terugkeer naar het land van herkomst van . Eisers partner is, net als eiser, afkomstig uit De verwijzing naar het arrest van het EHRM treft volgens verweerder evenmin doel. Van sterke banden met gastland Nederland, zoals in de casus van met gastland Frankrijk het geval was, is geen sprake.
Een beroep op artikel 9 van het IVRK faalt volgens verweerder omdat dit artikel, volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRS), voorzover al een direct toepasbare norm bevattend, een aanspraak in het leven roept die verder strekt dan artikel 8 EVRM.

2.4. Bij brief van 29 augustus 2007 heeft eisers gemachtigde de rechtbank bericht dat eiser krachtens beslissing van de kantonrechter van 31 oktober 2005 samen met zijn partner met het ouderlijk gezag is belast over hun minderjarige kind geboren op Voorts is in deze brief bericht dat eiser en zijn partner inmiddels een tweede kind hebben gekregen

Beoordeling van het beroep

2.5. Tussen partijen is niet in geschil dat verweerder op grond van artikel 67, eerste lid, onder c Vw 2000 bevoegd was om eiser ongewenst te verklaren. Wat partijen verdeeld houdt is de vraag of verweerder bij de gebruikmaking van deze bevoegdheid in strijd is gekomen met beginselen van behoorlijk bestuur en met Verdragsbepalingen.

2.6. Allereerst overweegt de rechtbank met betrekking tot hetgeen door eiser is aangevoerd dat het enkele tijdsverloop tussen de gepleegde strafbare feiten en het besluit tot ongewenstverklaring niet afdoet aan de bevoegdheid van verweerder om over te gaan tot ongewenstverklaring. De rechtbank verwijst naar een uitspraak van de ABRS van 5 juli 2007 (LJN:BA9878). Er is dan ook geen grond voor het oordeel dat naarmate meer tijd is verstreken sinds het tijdstip waarop een strafrechtelijke veroordeling onherroepelijk is geworden, hogere eisen aan de motivering van een ongewenstverklaring moeten worden gesteld. Gelet hierop, heeft verweerder aan het tijdsverloop, buiten de hier niet aan de orde zijnde toepassing van artikel 6.6, eerste lid, van het Vb 2000, geen zelfstandige betekenis hoeven toekennen.

2.7. De rechtbank constateert voorts dat de gezinssituatie van eiser en de gestelde schending van artikel 8 EVRM reeds aan de orde is geweest bij de behandeling en beoordeling van het verzoek om een voorlopige voorziening. De voorzieningenrechter heeft in de gezinssituatie van eiser geen aanleiding gezien een voorziening te treffen. Overwogen is daarbij dat artikel 8 EVRM niet aan het bestreden besluit in de weg staat, waarbij in de overwegingen is betrokken dat de partner van eiser en het minderjarige kind van eiser de Nederlandse nationaliteit hebben.

De rechtbank heeft in de gronden van beroep geen aanleiding gezien anders te oordelen ten aanzien van artikel 8 EVRM dan de voorzieningenrechter in meergenoemde uitspraak van 8 mei 2006 heeft gedaan. Daaraan wordt nog toegevoegd dat pas in de aanvullende gronden van beroep van17 april 2007 een beroep is gedaan op de zogenoemde "guiding principles" uit het EHRM arrest zonder dat evenwel concreet is aangegeven welke criteria door

verweerder onjuist of onvolledig zouden zijn gewogen. De rechtbank overweegt dat het aan eiser is om aannemelijk te maken dat zich een schending van artikel 8 EVRM voordoet. Eiser heeft dit niet gedaan. De rechtbank ziet dan ook geen aanleiding verweerders standpunt met betrekking tot artikel 8 EVRM, zoals dat in het verweerschrift is weergegeven, niet te volgen.

Met betrekking tot de gestelde schending van de artikelen 3,7 en 9 van het IRVK is de rechtbank van oordeel dat een beroep op deze artikelen faalt, reeds omdat uit vaste jurisprudentie van de ABRS blijkt dat het IVRK de Nederlandse staat niet meer verplichtingen oplegt dan uit het huidige beleid voortvloeien. Overigens heeft de ABRS in diverse uitspraken geoordeeld dat artikel 3 van het IVRK geen rechtstreekse werking heeft.

2.8. Resumerend is de rechtbank van oordeel dat verweerder aan de belangen van de Staat bij handhaving van de openbare orde een zwaarder gewicht heeft kunnen toekennen dan aan de belangen van eiser en zijn familieleden om familie- of gezinsleven in Nederland te kunnen onderhouden. De moeilijkheden die eisers familieleden bij het bezoeken van eiser in Kosovo zullen ondervinden wegen onvoldoende tegen genoemde belangen van de Staat op.

2.9. Verweerder heeft in redelijkheid gebruik kunnen maken van de bevoegdheid om eiser ongewenst te verklaren. Van schending van enige verdragsbepaling is niet gebleken.

2.10. Met betrekking tot de grief van eiser dat hij gehoord had moeten worden op bezwaar overweegt de rechtbank het volgende. Het horen vormt een essentieel onderdeel van de bezwaarschriftprocedure en daarvan kan slechts moet toepassing van artikel 7:3 van de Awb worden afgezien, indien naar objectieve maatstaven bezien, op voorhand redelijkerwijs geen twijfel mogelijk is dat de bezwaren niet kunnen leiden tot een andersluidend besluit. Hetgeen eiser naar voren heeft gebracht rechtvaardigde, naar het oordeel van de rechtbank, de conclusie van verweerder dat reeds aanstonds buiten twijfel was dat zijn bezwaarschrift ongegrond was. Verweerder heeft dan ook van horen mogen afzien.

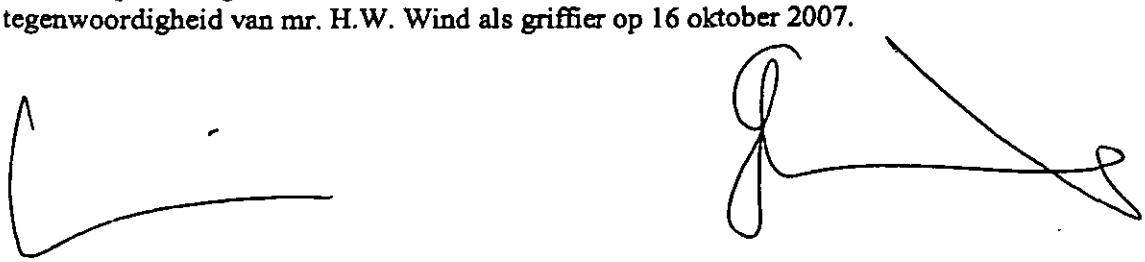
2.11. Het beroep is derhalve ongegrond.

2.12. Voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken, bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. G. Laman en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van mr. H.W. Wind als griffier op 16 oktober 2007.

Tegen de uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 Vw 2000 dient het beroepschrift, in aanvulling op de vereisten gesteld in artikel 6:5 Algemene wet bestuursrecht, één of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 is niet van toepassing.

Afschrift verzonden: 25 OKT 2007

AFSCHRIFT CONFORM DE GRIFFIER
VOOR DE RECHTBANK
TE 'S-GRAVENHAGE

Louwerse van der Velde
ADVOCATEN BV

Advocaten en Procureurs

Mr L. Louwerse
Mr R.A. van der Velde
Mr H.J. Veen
Mevr. Mr P.C. Smit
Mevr. Mr S. Sewnath
Mr S.F.J. Smeets
Mr. R.J.J. Flantua
Mr. D.C. Vlielander
Mr W. Hendrickx
Mr E. Osinga
Mr R.P. van der Graaf
Mr. I. Özkara

Chef de Bureau:
Mevr. N.P. Bol

Vestiging Arnhem:
Mr B.P.J. van Riel LL.M.
Mr J.A. Schadd

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN
- 2 NOV 2007
ZAAKNR.
AAN: V1
BEHANDELD: DD: PAR:

Aan de Afdeling Bestuursrechtspraak
van de Raad van State
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's Gravenhage (falk)

Utrecht, 2 november 2007

Onze ref. : **207.10116 LL/MW**
Kenmerk : **Awb 07/9821**
Inzake : **/Advies**

Hoogedelgestreng College,

Namens de heer geboren op , burger van het voormalig Joegoslavië, thans Servier, behorende tot de Etnische Albanese bevolkingsgroep, afkomstig uit hierna te noemen appellant, te dezer zake domicilie kiezende te Utrecht aan de Biltstraat 110-112 (Postbus 13273, 3507 LG) ten kantore van advocaat en procureur Mr R.P. van der Graaf, wordt verklaard onderhavig hoger beroep namens appellant in te dienen tegen bijgevoegde uitspraak van de rechtbank te 's- Gravenhage, zittinghoudende te Groningen, vreemdelingenkamer, zaaknummer AWB 07/9821 gedaan op 16 oktober 2007, afschrift verzonden op 25 oktober 2007. Ondergetekende is door appellant daartoe uitdrukkelijk en bepaaldelijk gevolmachtigd een en ander omschreven in artikel 70 VW 2000.

Appellant is van oordeel, dat bij afweging van alle in aanmerking te nemen belangen de rechtbank te 's-Gravenhage zittinghoudende te Groningen niet tot de thans bestreden uitspraak heeft kunnen komen. Appellant kan zich niet verenigen met de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats te Groningen, en heeft tegen de uitspraak onder Awb nummer 07/9821 de navolgende grieven:

GRIEF 1

Onder beoordeling van het beroep, pagina 3 en volgende van de thans bestreden uitspraak waarvan bijgaand kopie, overweegt de rechtbank onder 2 punt 6 met betrekking tot het gegeven van het tijdsverloop tussen de gepleegde strafbare feiten en het besluit tot ongewenstverklaring dat een en ander niet afdoet aan de bevoegdheid van thans geïntimeerde om over te gaan tot ongewenstverklaring terwijl dit zelfde tijdsverloop evenmin aanleiding geeft de eisen te stellen aan de motivering van de ongewenstverklaring zwaarder te laten wegen. Ten onrechte, toelichting:

Door ons wordt geen aansprakelijkheid aanvaard, behoudens voor zover de door ons verplicht afgesloten beroepsaansprakelijkheidsverzekering, in voorkomend geval, aanspraak op een uitkering geeft.

Louwerse van der Velde ADVOCATEN BV

Met het beroep op het tijdsverloop gelegen tussen het plegen van strafbare feiten en de ongewenstverklaring is door betrokkene niet bedoeld aan te geven dat aan thans geïntimeerde niet de bevoegdheid tot ongewenstverklaring zou toekomen.

In zoverre berust de uitspraak van de rechtbank op een onjuiste lezing of veronderstelling betrekking hebbende op de beroepsgronden van thans appellant.

De vraag welke wel voorlicht is of en zo ja, in hoeverre het tijdsverloop aanleiding dient te geven tot het stellen van eventueel hogere eisen aan de motivering van de ongewenstverklaring. Dit is een omstandigheid welke wel van belang is bij beantwoording van de vraag of een ongewenstverklaring nog opgelegd kan worden. Door hieraan geen gewicht toe te kennen miskend de rechtbank onder meer de uitgangspunten neergelegd in het arrest Boultief (JV2001,254) waar immers als een van de "guiding principles" is neergelegd aan de hand waarvan beoordeeld kan worden of een ongewenstverklaring en uitzetting van een vreemdeling noodzakelijk is in een democratische samenleving. Als een van deze principes waaraan getoetst moet worden is onder meer aangegeven het tijdsverloop sedert het plegen van de strafbare feiten.

Door hieraan derhalve geen betekenis te, willen, toekennen is de bestreden uitspraak dan ook in zoverre onjuist.

Onder punt 2.7 in de rechtsoverwegingen van de rechtbank op pagina 4 van de thans bestreden uitspraak wordt door de rechtbank overwogen, aangaande schending van artikel 8 EVRM, en de afwijzing van het beroep daarop een en ander middels verwijzing naar de uitspraak in het kader van de voorlopige voorzieningen gewezen.

Appellant is van oordeel dat deze verwijzing niet op zijn plaats is.
Toelichting:
In het kader van de onderhavige beroepsprocedure dient de rechtbank zich een zelfstandig oordeel te vellen over de vraag of in het onderhavig geval aanleiding bestaat mede gezien de gezinsbelangen van betrokkene, of en zo ja, in hoeverre de beschikking welke in beroep ter beoordeling voorlicht, aan de daaraan te stellen eisen kan voldoen. In zoverre zal de rechtbank zich mitsdien in de beroepsprocedure een zelfstandig oordeel dienen te vellen. Van belang daarbij is dat de uitspraak gedaan in het kader van voorlopige voorzieningen er een betreft die toeziet op een spoedvoorziening zonder prejudiciërend te willen werken.

Dat de voorzieningen rechter geen aanleiding heeft gezien een voorziening te treffen komt op zich zelf genomen geen betekenis toe bij beoordeling in het kader van de beroepsprocedure. Door mitsdien te overwegen als de rechtbank heeft gedaan miskend zij dit aspect in niet alleen de bestuurlijke besluitvormingsprocedure maar tevens in de wijze van beoordelen van bes De enkele overweging dat de partner (lees echtgenote) en het minderjarig kind van thans appellant de Nederlandse nationaliteit hebben komt op zich zelf in dit verband kennelijk geen zelfstandige betekenis toe.

Door ons wordt geen aansprakelijkheid aanvaard, behoudens voor zover de door ons verplicht afgesloten beroepsaansprakelijkheidsverzekering, in voorkomend geval, aanspraak op een uitkering geeft.

In dit kader is nog van belang dat de gezinssituatie van appellant niet juist is weergegeven c.q. onvolledig in de thans bestreden uitspraak.

Appellant is gehuwd, zijn echtgenote is oorspronkelijk op 11 jarige leeftijd naar Nederland gekomen tezamen met haar ouders waarbij een verzoek strekkende tot toelating als vluchteling is gedaan. Uiteindelijk is zij toegelaten, heeft de Nederlandse nationaliteit verkregen en is thans 25 jaar.

Binnen het gezin van de echtgenote van appellant zijn er twee kinderen geboren, een zoals uit het departementaal dossier kan blijken geboren in 2004, in 2006 is het tweede kind binnen dit gezin geboren eveneens van Nederlandse nationaliteit.

In zoverre dient dan ook de feitelijke situatie te worden aangepast in de onderhavige zaak. Dit is onder meer uiteraard van belang in verband met het gegeven dat tegen de achtergrond van artikel 8 EVRM ook deze aspecten bij beoordeling van de zaak van belang zijn en een beoordeling behoeven naar het moment waar de beslissing wordt genomen.

Door dit tijdsverloop sedert de uitspraak voorlopige voorzieningen en de wijziging in de feitelijke situatie kan dan ook niet worden volstaan met de verwijzing naar een moment in het verleden waarbij een voorlopige voorzieningen rechter uitspraak heeft gedaan.

In dit verband valt evenmin te begrijpen waarom de rechtbank in de gronden van beroep geen aanleiding heeft gezien anders te oordelen ten aanzien van artikel 8 EVRM dan de voorzieningenrechter in de uitspraak van 8 mei 2006 heeft gedaan.

In de gronden van beroep is immers tijdig en uitdrukkelijk een beroep gedaan op de guiding principles ingevolge de uitspraak van het arrest van het Europees Hof inzake
De rechtbank heeft daarbij, ten onrechte, aangegeven dat dit beroep is gedaan zonder concreet aan te geven welke criteria onjuist of onvolledig zouden zijn gewogen. Het arrest van 2 augustus 2001 staan immers de relevante criteria aan de hand waarvan kan worden beoordeeld of de ongewenstverklaring en uitzetting van een vreemdeling noodzakelijk zijn in een democratische samenleving. Het gaat er daarbij niet om om bepaalde criteria te vermelden, alle criteria zullen worden en moeten worden beoordeeld en afgewogen om tot een weloverwogen oordeel te komen.

Door dit na te laten miskend de rechtbank dat een en ander in de bestuurlijke heroverwegingsfase niet althans niet voldoende en deugdelijk heeft plaatsgevonden.

GRIEF 2

Door ons wordt geen aansprakelijkheid aanvaard, behoudens voor zover de door ons verplicht afgesloten beroepsaansprakelijkheidsverzekering, in voorkomend geval, aanspraak op een uitkering geeft.

Louwerse van der Velde ADVOCATEN BV

Onder punt 2.7, pagina 4, tweede alinea van de thans bestreden uitspraak wordt door de rechtbank te 's-Gravenhage nevenzittingsplaats te Groningen overwogen dat voor wat betreft het beroep op het Internationaal Verdrag Rechten van het Kind dit beroep faalt reeds omdat uit de vaste jurisprudentie van de afdeling bestuursrechtspraak Raad van State blijkt dat aan het IVRK binnen de Nederlandse rechtsorde niet meer verplichtingen wordt opgelegd dan in gevolge het huidige beleid hieruit reeds voortvloeien.

Overigens heeft de afdeling bestuursrechtspraak Raad van State reeds bij diverse uitspraken geoordeeld dat aan artikel 3 van het IVRK geen rechtstreekse werking toekomt. Ten onrechte:
In de uitspraak van de rechtbank wordt door de rechtbank miskend dat door hogere rechtspraak dan die van de afdeling bestuursrechtspraak Raad van State wel rechtswerkende verplichtingen voortvloeien uit het Internationaal Verdrag Rechten van het Kind. Zo blijkt onder meer uit de uitspraak van het Europese Hof gedaan naar aanleiding van een klacht van de Europese commissie, gepubliceerd JV 2006/313 dat het IVRK kennelijk wel een rechtstreekse beoordeling behoeft.

Vergelijk in dit verband ook rechtsoverweging 56 van deze uitspraak waarin wordt overwogen dat het Europese Hof voor de Rechten van de Mens heeft verduidelijkt dat het bij zijn analyse rekening houdt met de leeftijd van de betrokken kinderen, hun situatie in het land van herkomst en de mate waarin zij van verwante afhankelijk zijn.

Hierna onder meer in rechtsoverweging 57 komt het Europese Hof in haar argumentatie tot uitdrukking dat het belang van het kind kennelijk ook rechtstreeks werkend is. In dit verband valt niet in te zien in weerwil van de tot heden constante jurisprudentie van de afdeling bestuursrechtspraak Raad van State, dat de hogere rechtspraak met name onder meer het arrest van het Europese Hof, voor wat betreft het rechtstreeks werkend zijn van de bepalingen als genoemd in IVRK niet meer waarde toekomt dan die welke de nationale rechtspraak hieraan wenst toe te kennen. Ook op dit punt komt in de visie van thans appellant zijn bestreden uitspraak voor vernietiging in aanmerking.

GRIEF 3

Onder 2.10 van de thans bestreden uitspraak, pagina 4, overweegt de rechtbank dat, na objectieve maatstaven bezien op voorhand redelijkerwijs geen twijfel mogelijk is dat de bezwaren niet zouden kunnen leiden tot een andersluidend oordeel in de procedure van betrokkene en dat derhalve, kort gezegd, van horen afgezien mocht worden. Ten onrechte.

Toelichting:
Met de thans bestreden beschikking wordt, zeer kort aangegeven dat en waarom van horen *kan worden afgezien op basis van de gezinsomstandigheden van betrokkene. Het gaat er bij* een zodanig ingrijpende maatregel als een ongewenstverklaring in de zaak van betrokkene, om dat bij handhaven van de ongewenstverklaring over een zeer geruime periode in principe geen gezinsleven meer kan worden uitgeoefend in Nederland. Dit terwijl binnen het gezin een

Door ons wordt geen aansprakelijkheid aanvaard, behoudens voor zover de door ons verplicht afgesloten beroepsaansprakelijkheidsverzekering, in voorkomend geval, aanspraak op een uitkering geeft.

moeder van Nederlandse nationaliteit is alsmede twee kinderen eveneens van Nederlandse nationaliteit zijn geboren. De vraag of en zo ja, in hoeverre van de moeder en of de kinderen mag worden gevergd dat deze zich, thans appellant volgend, zullen vestigen in het land van herkomst, , is een vraag die feitelijk invulling behoeft en niet zonder het horen van, de echtgenote van, appellant kan plaatsvinden. Op geen enkele wijze kan blijken dat en zo ja, welke belemmeringen er zijn met betrekking tot de echtgenote die immers haar gehele familie verband in Nederland woonachtig heeft, zij is als 11 jarige meisje tezamen met haar ouders en broers/zusters uit het land van herkomst gevlucht. Zij heeft het grootste deel van haar leven in Nederland meegemaakt, is verder in Nederland opgegroeid, is in Nederland naar school geweest. Haar twee kinderen zijn in Nederland geboren.

De belangen van de kinderen zullen dienen te worden afgewogen als bedoelt in het Internationaal Verdrag Rechten van het Kind.

Onder deze omstandigheden kan moeilijk worden volgehouden dat van horen eenvoudig kan worden afgezien daar "het bezwaar geen redelijke kans van slagen heeft". Het is in dit verband in het kader van een zorgvuldige onderzoeksplicht waartoe thans geïntimeerde gehouden is zo dat niet zonder meer van horen kan worden afgezien mede in aanmerking genomen de bijzondere belangen aan de zijde van thans appellant alsmede de uitgangspunten van de Algemene Wet Bestuursrecht waarbij zoals uw afdeling bestuursrechtspraak Raad van State reeds bij herhaling heeft uitgemaakt van horen in het kader van de bezwaarprocedure niet eenvoudig kan worden afgezien. Zulks klemt te meer in een beslissing die zo ingrijpend is als een ongewenstverklaring en waarvan te verwachten is dat deze, zeer, langdurige gevolgen binnen het gezinsleven van appellant en zijn echtgenote alsmede de kinderen zal hebben.

Door te overwegen als de rechtbank onder 2.10 van de thans bestreden uitspraak heeft gedaan is dan ook volstrekt ten onrechte.

Van belang voorts is te vermelden dat bovenstaande grieven niet alleen zelfstandig maar ook in een onderlinge samenhang dienen te worden beschouwt waarbij voor wat betreft grief 4 uitdrukkelijk nog van belang is dat bij een volledige beoordeling van de uitgangspunten zoals neergelegd in het arrest niet zonder voldoende feitelijke vergaring van omstandigheden door verweerder tot een reëel afgewogen besluit in het kader van de te nemen belangen afweging kan worden gekomen.

De belangen van de kinderen behoeven daarbij nog bijzondere aandacht welke in de onderhavige procedure in het geheel geen aandacht heeft gekregen zoals het IVRK wel verlangt.

Dat aan het Internationaal Verdrag Rechten van het Kind en meer en ook andere, marge van, beoordeling toekomt blijkt onder meer uit de uitspraak van de Centrale Raad van Beroep gedaan in het kader van de Wet, Werk en Bijstand, januari 2006, waaruit kan blijken dat bij gezinnen die niet beschikken over een geldige vergunning tot verblijf maar waarbij in verband

Door ons wordt geen aansprakelijkheid aanvaard, behoudens voor zover de door ons verplicht afgesloten beroepsaansprakelijkheidsverzekering, in voorkomend geval, aanspraak op een uitkering geeft.

met het verblijfsrecht wordt geprocedeerd, ten behoeve van die minderjarige kinderen, recht bestaat op uitkering ingevolge de Wet, Werk en Bijstand welk recht rechtstreeks is gegrond op het Internationaal Verdrag Rechten van het Kind.

Het baseren van dit recht op het IVRK staat bepaald buiten artikel 8 EVRM. Niet goed valt immers in te zien dat dit recht op uitkering ingevolge de Wet, Werk en Bijstand gegrond zou kunnen worden op 8 EVRM alleen reeds hieruit blijkt wel dat de toets ingevolge het Internationaal Verdrag Rechten van het Kind niet volledig is omsloten door artikel 8 EVRM maar ook buiten de grenzen van artikel 8 EVRM treedt.

Juist ook in het kader van de hoorzitting, zie grief 4, kunnen de geformuleerde richtlijnen ingevolge het arrest alle nader onder de aandacht worden gebracht.

Appellant verzoekt uw afdeling bestuursrechtspraak Raad van State dan ook het hoger beroep gegrond te verklaren en de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage zittinghoudende te Groningen, vreemdelingenkamer zaaknummer Awb 07/9821 d.d. 16 oktober 2007 te vernietigen en te bepalen als uw afdeling bestuursrechtspraak in goede Justitie vermenen te behoren.

Advocaat gemachtigde

Gelieve de voor dit beroepschrift verschuldigde griffierechten ten laste van onze rekening courant te brengen: PFZ/201171.

* Correspondentie uitsluitend naar Postbus 13273, 3507 LG Utrecht *
* Biltstraat 110\112 * 3572 BJ Utrecht * Telefoon: 030-2733122 * Telefax: 030-2735311 *
* Vestiging Arnhem bereikbaar onder Telefoonnummer 026-3549949 * Telefaxnummer 026-3549959 *
* St. Derdengelden 41.36.72.794 *

Door ons wordt geen aansprakelijkheid aanvaard, behoudens voor zover de door ons verplicht afgesloten beroepsaansprakelijkheidsverzekering, in voorkomend geval, aanspraak op een uitkering geeft.